

Arrest

nr. 115 131 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.(...) M.(...) A.(...), werd 27 jaar geleden geboren in het dorp Nakorkhel, Kaga district (Khogyani), Nangarhar provincie. U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U ging drie jaar naar school waarna u religieuze lessen volgde. Ook daar stopte u mee. U werkte als landbouwer op jullie gronden. In de zomer van 2001 raakten uw vader en oom langs vaderskant - die beiden bij de taliban waren - tijdens gevechten in en rond Mazar-i-Sharif vermist. Uw oom dook vier jaar later terug op, maar van uw vader ontving u tot op heden geen nieuws. Twee jaar na zijn terugkeer begon uw oom - Nawab Khan - u en uw broer aan te sporen zich aan te sluiten bij de taliban. Uw broer - een 'Qari' (reciteerder van de koran) - ging af en toe met hem mee, maar u weigerde telkens.

In de zomer van 2012 voerde het ANA (Afghan National Army) een huiszoeking uit bij u thuis. Ze vonden er wapens uit de periode dat uw vader en oom langs vaderskant nog 'mujaheddin' waren. U was op dat moment samen met uw broer bij uw oom langs moederskant. Uw oom was evenmin thuis. Toen uw oom terug naar huis kwam, ontdekte hij dat de wapens weg waren. Hij beschuldigde u ervan het leger getipt te hebben in ruil voor geld. Hij dreigde ermee u te doden, maar na tussenkomst van uw moeder verliet hij samen met uw broer kwaad het huis. De volgende ochtend ging u opnieuw naar uw oom langs moederskant. Die dag kwam het ANA een tweede keer langs waarbij ze vroegen naar u, uw broer en uw oom. De volgende dag verliet u met behulp van uw oom Afghanistan.

Op 18 september 2012 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven fundamenteel wordt ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden die doorheen uw verklaringen werden vastgesteld. Zo verklaarde u aanvankelijk in de vragenlijst van het CGVS dat u en uw broer werden gearresteerd en zwaar werden geslagen door het leger, terwijl u hier later met geen woord over rept (CGVS vragen 78, 99, 102; vragenlijst CGVS opgesteld door een medewerker van DVZ op 27 september 2012). Wanneer u hierop gewezen wordt, beweert u dat dit fout is weergegeven en dat u had gezegd dat het uw (verre) kozijnen waren die opgepakt werden en niet ù. Dit is echter geen afdoend excuus aangezien er in de vragenlijst - tot tweemaal toe - klaar en duidelijk wordt verteld dat u en uw broer gearresteerd en geslagen werden en dat u hierdoor ziek werd waardoor u niet kon meegaan met uw oom. Van iemand die beweert zulke ernstige feiten meegemaakt te hebben, mag verwacht worden dat hij consequent blijft en dit cruciale element niet plots zou wijzigen. Daar u duidelijk niet in staat bent telkens eenzelfde asielrelaas naar voren te brengen, wordt de geloofwaardigheid ervan compleet onderuit gehaald. Door twee verschillende versies van uw problemen op te voeren, laat u het CGVS niet toe een juiste inschatting van uw problemen te maken. De enige conclusie die hieruit getrokken kan worden, is dat u uw verhaal onvoldoende beheerst, wat niet plausibel is aangezien u zegt omwille van deze problemen uw land te hebben verlaten.

Daarnaast is het opmerkelijk dat het leger een huiszoeking zou uitvoeren op een moment dat niemand thuis is. Aangezien zij op één of andere manier te weten zijn gekomen dat er wapens bij jullie thuis verstopt zaten en zij jullie hierom wilden arresteren, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij met de huiszoeking zouden wachten tot er minstens één iemand van jullie aanwezig was (CGVS vragen 78-79). Dat zij twee keer zijn langs geweest telkens op een moment dat enkel uw moeder en uw tante thuis waren, is wel heel toevallig. Aangezien zij wisten dat er wapens verstopt waren bij jullie mag er ook verondersteld worden dat ze zouden kunnen weten wanneer er iemand van jullie thuis was. Hierdoor lijkt het erg onwaarschijnlijk dat het leger überhaupt een huiszoeking bij jullie uitvoerden waarbij er wapens werden gevonden. Dit vermoeden wordt bevestigd doordat u weinig tot niets over de huiszoeking zelf kan vertellen (CGVS vragen 79, 83). Ook al was u zelf niet aanwezig op het moment van de huiszoeking dan nog mag er van u verwacht worden dat u hier levendiger zou kunnen over vertellen. In dit geval komt u niet verder dan een droge weergave van de feiten. Uw moeder of tante zouden u toch een levendiger verslag moeten gebracht hebben van wat er zich precies afspeelde tijdens de huiszoeking, en gebeurtenis die op hen indruk moet hebben gemaakt. De combinatie van dit alles zorgt ervoor dat er aan de huiszoeking geen geloof meer gehecht kan worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat uw verklaring dat uw oom u in het verleden, nl. zes jaar na de verdwijning van uw vader wat omstreeks 2007 moet zijn geweest, aanspoorde de taliban te vervoegen, onvoldoende ernstig is om gewag te maken van ene vrees voor vervolging. Niet in het minst omdat deze feiten van vele jaren terug dateren én u dit verder noch met uw oom, noch met de taliban, enige problemen heeft opgeleverd. Deze zaken waren voor u ook geen reden om (toen) het land te verlaten.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen kan er aan uw asielrelaas onvoldoende geloof worden gehecht en heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. Zij zijn een bewijs van uw identiteit en herkomst wat door het CGVS niet wordt betwist. U legt geen enkel begin van bewijs neer mbt. de beweerde huiszoeking door het ANA en de gevolgen die dit voor u zou hebben gehad.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst. Het district Khogyani, waarvan u zegt afkomstig te zijn, ligt op een redelijke afstand van Jalalabad. Er mag aldus worden aangenomen dat u als een volwassen man, die toch enige jaren scholing heeft gevolgd, nl. tot graad 3, (CGVS vraag), die het het Pashtou machtig is, in een levendige stad zoals Jalalabad, op een redelijke afstand van uw thuishaven, een nieuw onderkomen kan vinden, werk kan vinden en een leven kan opbouwen met uw gezin (CGVS vragen 19-21). Jalalabad-stad is voor u niet vreemd, is praktisch bereikbaar, en - rekening houdend met bovenstaande vaststellingen - kan er geen sprake zijn van een vrees voor vervolging. Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, 2 van de Vluchtelingenconventie en van de materiële motiveringsplicht. De vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan te worden vermoord door zijn oom die lid is van de taliban en verzoeker beschuldigde dat deze laatste informatie aan de Amerikanen doorspeeld heeft waarna wapens van zijn oom in beslag werden genomen. Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. In dit opzicht zijn de verklaringen van verzoeker coherent en worden zij voldoende gesteund. Gezien de bedreiging waarmee verzoeker en zijn familie werden geconfronteerd en het feit dat verzoeker een doelwit van de taliban is geworden, had verzoeker geen andere keuze dan zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer en kan niet op bescherming van zijn gezin rekenen aangezien zijn familie machteloos geworden is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de “*Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht*”. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen. Het gaat over twee verschillende arrestaties die zich op twee verschillende momenten hebben voorgedaan, zijnde enerzijds de arrestatie van verzoeker en zijn broer en anderzijds de arrestatie van zijn kozijnen, die heeft plaatsgevonden na de huiszoeking en de inbeslagname van wapens. Verzoeker geeft aan dat hij wel heeft verklaard dat er iemand thuis was bij het bezoek van het leger.

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat de graad van conflict gerelateerd geweld in zijn regio van afkomst toenemend van aard is. De inwoners van het dorp Nakorkhel, district Khogyani in de provincie Nangarhar kunnen niet meer op de bescherming van nationale en internationale autoriteiten rekenen. Het is onmogelijk om in Jalalabad te gaan wonen omdat het daar onveilig is. Uit de stukken die verzoeker bijvoegt blijkt dat Jalalabad voor burgers onveilig is met aanzienlijke burgerslachtoffers tot gevolg.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift persartikelen toe.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker verklaart dat hij problemen had met zijn oom aangezien de Amerikanen wapens bij verzoeker thuis hadden gevonden en zijn oom hem beschuldigde die informatie aan de Amerikanen te hebben doorgegeven (stuk 4, gehoorverslag, vraag 77; stuk 10, vragenlijst, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoeker omtrent zijn asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Zo verklaarde hij aanvankelijk dat hij en zijn broer werden gearresteerd en zwaar werden geslagen door het leger, terwijl hij hier later met geen woord over rept (stuk 10, vragenlijst, p. 4; stuk 4, gehoorverslag, vragen 78, 99, 102). Wanneer verzoeker hierop gewezen wordt, beweert hij dat dit fout is weergegeven

en dat hij had gezegd dat het zijn (verre) kozijnen waren die opgepakt werden en niet hemzelf. Dit kan niet overtuigen aangezien verzoeker eerder - tot tweemaal toe - klaar en duidelijk had verklaard dat hij en zijn broer gearresteerd en geslagen werden en dat hij hierdoor ziek werd waardoor hij niet kon meegaan met zijn oom. Van iemand die beweert zulke ernstige feiten meegemaakt te hebben, mag verwacht worden dat hij consequent blijft en desbetreffend coherente verklaringen aflegt. Daar verzoeker dergelijke fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het over twee verschillende arrestaties gaat, verklaart noch verschoont hij zijn tegenstrijdige verklaringen.

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou, is naar school geweest en komt uit een bemiddelde familie (stuk 4, gehoorverslag, vragen 15, 18, 29-33; stuk 10, verklaring, punt 4; stuk 10, vragenlijst, vraag 10). Verzoeker verklaarde dat zijn familie in het bezit is van gronden, dat zijn familie hierop overleefden na de verdwijning van zijn vader en dat deze gronden tot op de dag van vandaag voorzien in het levensonderhoud van zijn moeder. Verzoeker oppert zelfs dat mogelijks enkele landbouwers deze gronden bewerken (stuk 4, gehoorverslag, vragen 18, 25, 29- 33). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Jalalabad. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, aanwezig in het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen.

Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Het door verzoeker toegevoegde document van BBC News beschrijft enkele incidenten in verschillende delen van Afghanistan, waarbij over Jalalabad enkel gesteld wordt *"Several more were injured in the blast, which took place on the Jalalabad road, home to many Nato bases and compounds housing international staff. Police said the explosion happened near the offices of an international construction company, but it is unclear what the target was. The Taliban say they carried the attack, adding that a suicide bomber drove into the compound of a US-based engineering and construction company. Foreigners are among the wounded"*. Dit artikel, in zoverre het betrekking heeft op incidenten in Jalalabad, vermeldt een incident waarbij internationale instellingen en bedrijven alsook buitenlanders werden getroffen. Ook de door verzoeker voorgelegde artikelen van Khaama Press en News Afghanistan dateren van 5 maart 2012 respectievelijk 13 augustus 2012, en aldus binnen de referentieperiode van voormelde SRB's en hebben betrekking op incidenten die aanslagen vermelden die gericht zijn tegen 'Afghan officials', 'Afghan police' en 'security forces' en bevestigen aldus bovenstaande informatie waar gesteld wordt dat de aanvallen in Jalalabad hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en dat de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en waaruit geconcludeerd wordt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoeker toegevoegde artikelen van The Guardian en van Thaindian News hebben betrekking op een incident in Dur Baba district en kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Het artikel van Het Laatste Nieuws dateert van 19 februari 2011 en kan bijgevolg niets afdoen aan voormelde informatie die actueler is.

Uit geen van de door verzoeker of toegevoegde persartikelen, blijkt dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF